Srijeda, 18.04.2012.g.

U pažljivom čitanju DUHOVNIH VJEŽBI sv. Ignacija Lojolskog , i želeći se kroz njih duhovno obnoviti, vidio sam da se na početku dosta pažnje posvećuje općem ispitu savjesti koji bi nam trebao poslužiti da se bolje ispovjedimo. Jer ISPIT SAVJESTI je naš osobni, unutrašnji susret sa sobom i svojim grijesima.

Zna se da grijehe činimo RIJEČJU, DJELOM, MIŠLJU. Činjenjem ili nečinjem.

I tako sam došao do razmišljanja o činjenju grijeha RIJEČJU.

A TAMO SVETI IGNACIJE LIJEPO PIŠE:

"…Ne valja izustiti nijedne isprazne riječi, što

znači da ne reknemo ništa što nije od koristi ni

meni ni kome drugome, niti je namijenjeno

takvoj svrsi.

Stoga, kad god što govorimo što je doista od

koristi ili imamo nakanu da koristi bilo duši,

vlastitoj ili tuđoj, bilo tijelu, bilo vremenitim

dobrima, nikad to nije isprazno, pa makar

govorio tko o stvarima koje su tuđe njegovu

staležu, kao, na primjer, kad bi redovnik govorio

o ratovima ili o trgovačkim poslovima.

Nego u svemu što se reklo ima zasluga ako se

govor valjano usmjeri, a grijeh je ako se zlo

upravi ili uludo iznosi.

NE VALJA GOVORITI NIŠTA ŠTO BI

DRUGOGA POVRIJEDILO ILI GA IZNIJELO

NA GLAS, JER AKO OTKRIVAM TUĐI

SMRTNI GRIJEH KOJI NIJE JAVNO POZNAT,

GRIJEŠIM SMRTNO, AKO PAK OTKRIVAM

LAKI, LAKO.

OTKRIJEM LI POGREŠKU, TIME OČITUJEM I

SVOJU VLASTITU.

IMA LI PAK NETKO NA UMU PLEMENITU

SVRHU, ONDA SMIJE GOVORITI O GRIJEHU

ILI O POGREŠCI BLIŽNJEGA NA OVA DVA

NAČINA:

PRVI JE SLUČAJ KADA JE GRIJEH VEĆ

POZNATO JAVNOSTI, npr. O JAVNOJ ZABLUDI

KOJA TRUJE DUŠE S KOJIMA DOLAZI U

DOTICAJ.

DRUGI JE SLUČAJ KADA SE TAJNI GRIJEH

OTKRIJE DRUGOJ OSOBI KAKO BI ONA

POMOGLA GRJEŠNIKU DA SE POPRAVI, AKO

SE BAR NEKAKO NASLUĆUJE I VJEROJATNO

OČEKUJE DA ĆE MU DRUGI MOĆI

POMOĆI…"

Duboko su me dojmile ove rečenice. Vjerojatno i iz toga razloga jer sam i ja rječit i volim razgovarati, i o sebi i o drugima.

A KOLIKO SAM SAMO GRIJEHA UČINIO NA TAJ NAČIN! I JOŠ DANAS ČINIM!

A POSEBNO SU ME DOJMILE RIJEČI "… **NE VALJA**

GOVORITI NIŠTA ŠTO BI

DRUGOGA POVRIJEDILO ILI

GA IZNIJELO NA GLAS…"

OGOVARANJE! OGOVARANJE! OGOVARANJE!

Jedan od naših najčešći grijeha za koje mnogi od nas ni ne znamo da ga činimo!

Kako samo volimo pričati o drugima! Kako li samo s lažnom brigom vodimo računa o drugima i njihovim problemima!

Kako smo samo spremni iznijeti nečiji "prljavi veš" u javnost uz lažnu skromnost i želju da im kao u svemu tome pomognemo.

Ja se cijeli život, i kada sam bio dublje u vjeri, i kada sam bio daleko od vjere i Gospodina, BORIM SA TIM GRIJEHOM.

VOLIO SAM PRIČATI O DRUGIMA I NJIHOVIM ODNOSIMA ALI SAM SE TRUDIO DA NE BUDEM ZLURAD, DA NE PRIČAM O DRUGIMA ONO ŠTO IM I SAM NE BI REKAO, DA NE IZNOSIM TUĐE TAJNE, itd.

Da, trudio sam se ja, ali sam često u svemu tome i "pokleknuo"

jer kad si stalno u tim napastima koje sam izazivaš, vrlo često i

"padneš'. TAKO SAM I JA PADAO U GRIJEHE KOJE NOSI

OGOVARANJE.

I DANAS, KADA ME ZLO CIJELI ŽIVOT U TOME PRATI NE

ODUSTAJE NI DANAS, IMAM TAKOVE NAPASTI.

ALI MI IH GOSPODIN DADNE ZA SPOZNATI PA SE

USPJEŠNO PROTIV NJIH BORIM.

ILI IZBJEGAVAM TAKVE RAZGOVORE KOJE DRUGI

POKRENU NA NAČIN DA IH USMJERIM U DRUGOM

PRAVCU ILI PREKINEM.

ILI ODŠUTIM DOK DRUGA STRANA PRIMIJETI DA ME TO NE

INTERESIRA.

ILI JEDNOSTAVNO IZBJEGAVAM TE LJUDE KOJI NE ŽELE

PRIHVATITI DA SE TKVIM PONAŠANJEM ČINI PUNO

GRIJEHA. I PREMA GOSPODINU, I PREMA DRUGIMA, I

PREMA SEBI.

TO JE TEŠKO, KAO I BORBA SA SVAKIM DRUGIM

GRIJEHOM. ALI S GOSPODINOM, KROZ MOLITVU, MISE I

ŽIVOT U VJERI I BOŽJIM ZAPOVIJEDIMA, POMACI SU

VELIKI.

POMALO SE RJEŠAVAM TIH NAPASTI I VRLO SAM SRETAN

U TOME. JAKO SRETAN I ZADOVOLJAN ŠTO MI JE JOŠ

JEDAN OD MNOGIH ZNAKOVA DA JE GOSPODIN U MOM

ŽIVOTU I DA JE ZADOVOLJAN SA MNOM.

MOJ GOSPODINE, HVALA TI ŠTO SAM

SPOZNAO KOLIKO JE GRIJEHA U

NEPOTREBNO I KRIVO IZGOVORENIM

RIJEČIMA!

DAJ NAM SVIMA SNAGE DA TO

SPOZNAMO I DA SE S TOBOM "PRED

OČIMA" RIJEŠIMO TOGA GRIJEHA.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.